

At ingen dödsens
grymma mord, undwika
kan på denna jord.
Sannadt då
mästare...

Wannenmacher, Henrich

Tillfällestryck

National Library
of Sweden

4.
148.
At ingen dödsens grymma mord,
Undwika kan på denna jord.

Sannadt

Då

Måstaren wid det lofliga Tegelslagare arbetet

Konsterfarne

**JOH. HENRICH
WANNENMACHER,**

Efter Gudelig och Årbar förd wandel, på sit 70 ålders
År saligen hädanskildes den 18 Febr.

1751.

Och den 26 derpåföljande til sit Hwilorum
beledsagades i Jäders Kyrkogård

Åf en Sorgbunden Son
Henrich Wannenmacher.

Strengnås, tryckt af Lars Arvidson Collin.

U skal min forgesjåder nu om wanstlig-
heten skrifwa,
Som på all' ting en ånda gör: Som
slutar allas dar;
Ach! intet uppå denna jord kan här bestån-
digt blifwa;

Si! menniskan måst' bli til jord, se'n Adam fallit har.

Det spørjer jag, ej utan sorg: Jag full af smårta klagar,
Alt åfwen dödsens strånga magt ifrån mig tagit har
Förledit är en broder får i sina halfwa dagar,
Och kort derpå i detta år en får och hulder Far.

Jag tycker hjertat brista wil, när sorg af hjertat höres,
Af Syston, slågt i denna stund, när de nu sakna här,
Och skåda, at den uppå bår från dem til grafwen föres
Som i listiden varit har en fader huld och får.

Ach Moder får! Er Måka får nu ligger här fullslagen,
I dag den bistra dagen är då han skal stå på bår:
Ert hjerta gråmas, blöda må: I dag blir den begrafwen
Med hwilken I i lust och nöd ha'n lefwat många år.

Ach!

Uch Moder får! Det hör E'r til, dödsfallet högt beklaga,
Men låt dock tårar höra up, och suckan ånda nå,
Och låt ej alt för hästig sorg Er lifskraft helt betaga;
Ja! tacka Gud för tiden I hoplestwat bägge Iwå.

Och märk derhos min Moder får; Med sorg hwad kan I
winna?

I tyckes snarar' med E'r gråt misfunna denna Sjal,
Den sälla ro i himmels högd, hon der ماند' ewigt finna;
Wi böre derfor' säga sant: Si! döden har gjordt wäl,

Som en af högan ålder tung, och lefnad mått, har gifwit
En ljuflig sömn och hwila får uti den tysta graf;
Ja! se'n han här sin wandringstid til högan ålder drifwit,
Ur han lik' som et moget Ur af stjelken hämtad af.

O! ewigt säll, är då min far, som fått sin sorg förbyta
I frögd och lust, som ewig blir, uti the Sällas land,
Af tårar dina ögon nu ej mera kunna flyta,
Men der astorkad' ewigt bli af H&Erans egen hand.

Du har nu kämpat Seger-kamp och målet lyckligt hunnit,
Din Sjal har uti himla högd bekommit Nädelön,
Som trogna Sjålar är beredd: Dit tinglas är utrunnit,
Du har af H&Erans egen hand fått liffens krona skön.

Du wil ej mer nå'n åretienst af oss här efter hafwa,
För all den möda, och den wård du hast och för oss bar,
In at wi dina trötta ben i jorden nu begrafwa;
Si! hugkomst af din huldhet skal bli i vårt minne qwar.

Tack

Tack för den kärlek du städ's har för hustru, barnen dragit
Wi nu med rinnand' ögon stå bestörta wid din graf,
Och se at du omsider har ifrån oss affsied tagit,
Som här i lifwet ständigt oss alt godt och nöje gaf.

Och wi som qwar' i sorgen år' bör' wara här med nögde,
Och unna den aflednas Sjal den glädje frögd och ro,
Som hon nu wis'ligt njuta får i sälla himla högder,
Samt önska at wi slutligt få med honom sammanbo.

Grift = Runa.

Såf nu sött du trötta kropp;
Som slutat har din wandrings lopp;
I grafwen du din hwila fått,
Se'n möda nog du här utstädt,
Til des at jorden ger igen
Din ben, då du i Himmelen
Med Sjålen ewigt blir förent,
Och alt från synd och smitto rent.

